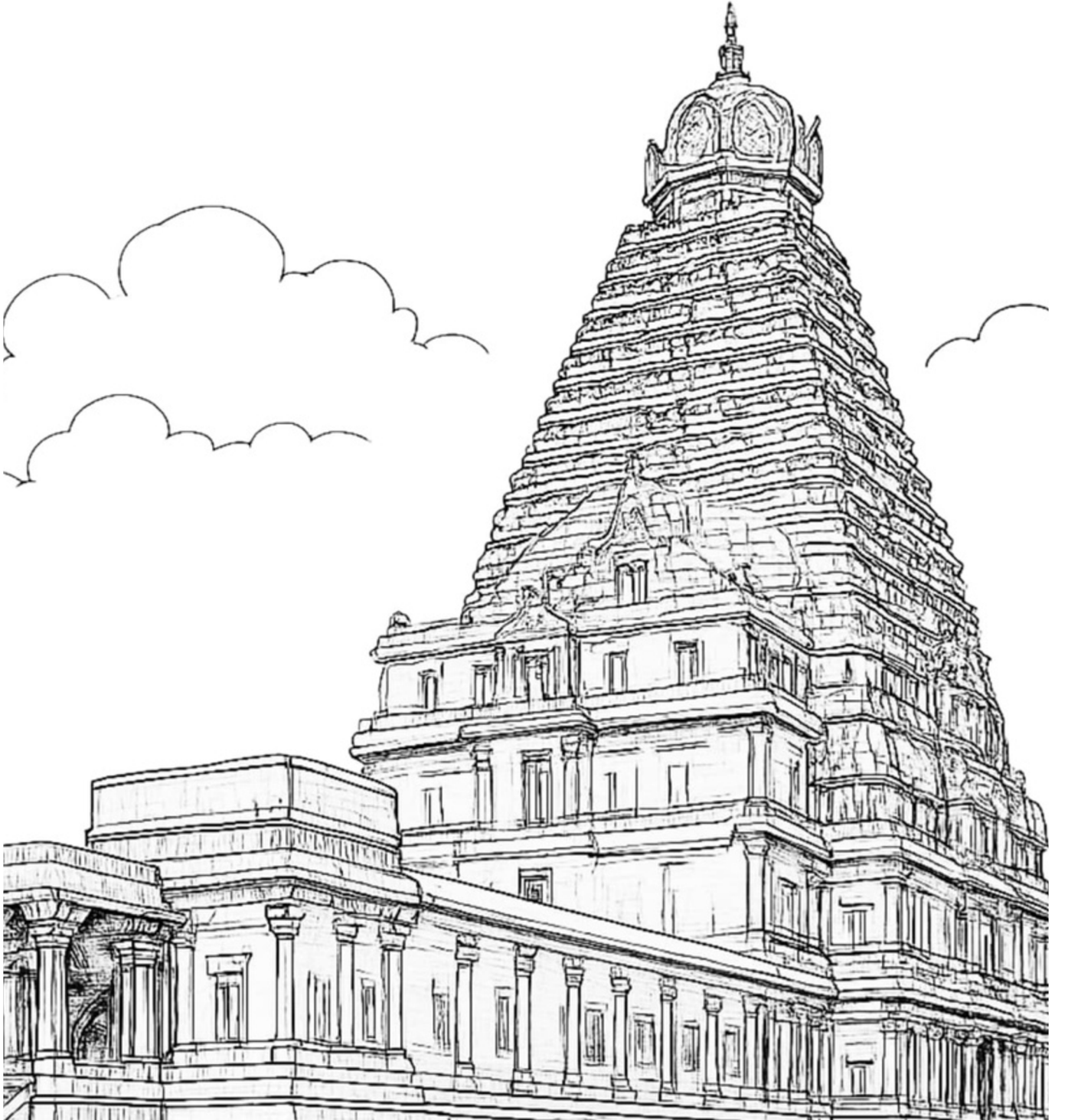

காஸத்தின் கதவு

by

பா.ச.செழுதல் ராஜா

காலத்தின் கதவு திறக்கும்
பொழுது நீ மீண்டும்
காண்பாய் மறைந்த
பேரரசை

காலத்தின் கதவு - அமைப்பு பட்டியல்

1. முன்னுரை

இந்தக் கதையின் நோக்கமும், பயணமும் பற்றிய சிறு விளக்கம்.

அத்தியாயங்கள்

2. அத்தியாயம் 1 - மீண்டும் நடந்த நாள்கள்
மழையில் ஆரம்பமான மர்மப் பயணம்

3. அத்தியாயம் 2 - மறைந்த சுவடுகள்
சோழ நிழலில் விழித்த ஆனந்தன்

4. அத்தியாயம் 3 - பாட்டியின் பெட்டி
ஒரு வீணை, ஒரு சக்கரம், ஒரு சின்னம்

5. அத்தியாயம் 4 - மறைவின் மறைபொருள்
சுழற்சி ஆரம்பிக்கும் இடம்

6. அத்தியாயம் 5 - நிழல்கள் பேசும் நேரம்
உணர்வுகள் உண்மையை சொல்லும் நேரம்

7. அத்தியாயம் 6 - தொலைந்த இசையின் சத்தம்
மாயூரியின் இசை வழி உண்மை

8. அத்தியாயம் 7 - ஒளியின் அடியில் மறைந்த இருள்
ஞானசேகரரின் சோதனை

9. அத்தியாயம் 8 - திருவையாற்றில் இசை அழைக்கும் தருணம்
அழைப்பு இசை உருவாக்கும் மாற்றம்

10. அத்தியாயம் 9 - காலத்தின் கடைசி சுழற்சி
மறைந்த புரிதல் - புதிய புரட்சி

11. அத்தியாயம் 10 - புதிய நாளின் முதல் ஒலி
முன்னேறும் காலத்தில் தொடங்கும் தேடல்

12. அத்தியாயம் 11 - மறைந்த ஒளியின் மீள்பிறப்பு
இசையுடன் உணர்வு மீண்டும் பிறக்கிறது

13. அத்தியாயம் 12 - இறுதி வாசல் திறக்கும் தருணம்
கதை முடிவடைகிறது... ஆனால் மனதில் தொடங்குகிறது

14. முடிவுரை

காலத்தின் கதவின் பயணத்துக்கான இறுதி பதிவு

முன்னுரை

நேரம் ஒரு கோடு அல்ல... அது ஒரு வட்டம்!"
இந்த ஒரு வரியைப் புரிந்துகொள்ள
வாழ்க்கையே ஒரு பயணம் ஆகிறது.

காலத்தின் கதவு என்பது வெறும் ஒரு
வரலாற்றுப் பயணம் அல்ல.
இது ஒரு மனிதனின் மனப் பயணம், ஒரு
நகரத்தின் மறைக்கப்பட்ட மண்ணின் குரல்,
மரணத்திற்கும் பிறகு பேசும் ஒரு தொலைந்த
மாமன்னனின் அழைப்பு.

ஆனந்தன் -ஒரு சாதாரண ஆய்வாளர்.
ஆனால் அவன் காலத்தின் கணுக்கால்களில்
சிக்கி, சோழர்களின் நாட்களுக்குள்
விழுந்தவனாகிறான்.
அங்கே அவன் எதிர்கொள்கிற மர்மங்கள்,
அவனது நம்பிக்கையையும், அறிவையும்
சோதிக்கும்.

இந்த நாவல்,
வரலாறும், விஞ்ஞானமும், மனித உணர்வுகளும்
சேர்ந்த ஒரு சாயல்.
நீங்கள் படிக்கும் ஒவ்வொரு அத்தியாயமும்
உங்களை ஒரு காலக்கட்டத்துக்குள் இழுக்கும்
ஒரு கதவாக இருக்கும்.

இந்த கதவைத் திறக்க,
உங்கள் மனதில் நம்பிக்கை இருந்தால் போதும்...
நிழல்களைத் தொடுங்கள்... நேரத்தைக் கேட்டுப்
பாருங்கள்.

இது ஒரு கதை அல்ல...
இது ஒரு அனுபவம்.

(இதில் வரும் கதாபாத்திரங்கள் சம்பவங்கள்
அனைத்தும் கற்பனையே)

அத்தியாயம் 1:
மீண்டும் நடந்த நாள்கள்

தஞ்சை மாநகரின் ஓரத்தில் மழை தூறி கொண்டிருந்தது.
இருட்டிப்பான வானம், பனித்துளிகளால் மூடிய தெருவுகள் -
எல்லாம் ஏதோ ஒரு மர்மத்தைக் கட்டி பிடித்து வைத்தது போல.

ஆனந்தன், ஒரு சாதாரண கல்லூரி ஆய்வாளர்,
தமிழ் வரலாற்று ஆய்வு மையத்தில் வேலை பார்த்து வந்தான்.
அவன் ஆராய்ச்சியில் எப்போதுமே ஒரு சிக்கல் -

“சோழர்கள் எப்படி இவ்வளவு முன்னேறிய அறிவியலை
வளர்த்தார்கள்?”

அன்று அவனிடம் ஒரு பழைய ஓலைச்சுவடி வந்தது.
அதில் எழுதியிருந்தது:

“காலத்தின் கதவுகள் திறக்கும் போது,
மீண்டும் காண்பாய் நீ, மறைந்த பேரரசை...”

இதைக் கண்ட உடனே, ஆனந்தனின் உள்ளத்தில் ஏதோ ஓர் அதிர்ச்சி.
அந்த வாக்கியம் ஒரு நிஜமா?
அதில் ‘கதவு’ என்பது அடையாளமா? உண்மையா?

ஆனந்தன் அதைத் தேட ஆரம்பித்தான்.
அந்த தேடல் தான் அவனை நேரடியாக -

மின்னல் ஒளி...
மணிக்கட்டு மின்னல்...
கதவின் பிம்பம்...

...சோழர்களின் காலத்துக்குள் இழுத்துச் சென்றது!

எப்போது அவர் விழித்தார்...
அவர் மேல் நிலவின் ஒளி விழுந்தது.
அவர் காலில் பூமி இல்லை... மண்!
சோழ மண்!

மிகப்பழைய ஒரே வார்த்தை கேட்டார்:

“அய்யா, நீர் யாராக இருக்கிறீர்?”

அத்தியாயம் 2:
காலத்தின் மறைபட்ட முகங்கள்

சோழர் நாடு - கி.பி. 1042
ஆனந்தனின் கண்கள் சூழ்நிலைக்கு
ஒத்துக்கொள்வதற்குள்,
அவன் முன்னால் நிற்பவர் ஒரு
பாட்டனாக இருந்தார் -
வெண் தாடி, பட்டுடன் கூடிய வெண்மை
நிற ஆடை, கையில் சுழியொலி
பிடித்திருந்தார்.

“நீங்க யாரு?” - ஆனந்தன் கேட்டான்.

“நான் ஞானசேகரர்... இந்த ஊரின்
ஆவணக் காவலன்.”
ஆனந்தன் குழப்பமடைந்தான். இந்த
வார்த்தைகள் பழைய தமிழா, இல்லையா
என்று கூட புரியவில்லை. ஆனாலும்
ஏதோ விதத்தில் அது அவனுக்குள் இடம்
பெற்றது.

“நீ இங்க எப்படி வந்த? அந்த
மணிக்கட்டு...”
அவர் கண்ணை பார்த்தார்.

ஆனந்தன் கீழே பார்த்தான். அவனது
காலநிலை கணிக்கக் கூடிய ஸ்மார்ட்
வாட்ச் எரிந்துகொண்டிருந்தது.
அதில் நானோ உருளை போல ஒளிப்படர்
சுழன்று கொண்டிருந்தது.

அந்த ஊர் - பனங்காடுகள்,
நெல்லுருவிகள், குளம்.
அவன் நடந்தபடி பார்த்தான் - இது பாடப்
புத்தகத்தில் பார்த்த 'வீர சோழன் நகரம்'
போல இருந்தது. ஆனா, இது நிஜமா?

ஒரு சிறுவன் ஓடி வந்தான் -
அருஞ்செல்வன்!
(அவன் தான் அத்தியாயம் 1-ல் வந்த
சிறுவன் - பழைய காலத்தில் வாழ்பவன்)

“அய்யா, நீர் வானத்தில் இருந்து
வந்தீர்களா?”
அவன் கண்ணில் கேள்வியும் பயமும்
இருந்தது.

ஆனந்தன், ஒரு தொல்பொருள் ஆய்வாளர்
- இப்போ வாழ்க்கை வரலாறு-யோட
பேசறான்.
அவன் மனதுக்குள் நுட்பமான சந்தேகம்
எழுகிறது:

"நான் இதை பதிவு பண்ண முடியுமா?
நான் இங்க என்ன செய்யப்போகிறேன்?
இந்த பாதை என்னை எங்கே
கொண்டுசெல்லும்?"

அத்தியாயத்தின் முடிவில்...
அவன் ஒரு குகைக்குள் அழைத்துச்
செல்லப்படுகிறான்.
அங்குள்ள ஓர் ஓலைச்சுவடியில், அவன்
பார்த்தான்...

“ஆனந்தன்... நீ வருவாய் என்று ஏற்கனவே
எழுதப்பட்டிருக்கிறது...”
அவன் பெயர் எழுதப்பட்டிருந்தது -
ஒரு காலத்தால் - இன்னும் அவன் வாழவே
இல்லாத காலத்தால்! காலத்தின் கதவு

அத்தியாயம் 3:

மறைந்த பாதைகளின் இசை

மனநிலையும், நேரமும், எல்லாம் கலைந்து போயிருந்த
அந்தச் சிறிய குகையில்,
ஆனந்தன் ஒரு ஓலைச்சுவடியைப் படித்துக்
கொண்டிருந்தான்.
அதில் அவன் பெயர் எழுதப்பட்டிருந்தது:

“ஆனந்தன்... நீ வருவாய் என்று நாங்கள்
எதிர்பார்த்தோம்...”

அவன் உள்ளம் நடுங்கியது.

“இது எப்படி சாத்தியம்?
நான் இன்னும் பிறக்கவே இல்லையே...”

ஞானசேகரர் அருகே வந்து நின்றார்.
"இந்தத் தொழில்நுட்பம் உங்களுக்குத் தெரியாது
ஆனந்தா...
ஆனால் உன் வருகை, நம்மோடு பல நூற்றாண்டுகளாக
காத்திருக்கும் நம்பிக்கையின் விளைவே."

அந்தக் குகையின் உள் ஓரத்தில் இருந்த ஓர் மேடையில் -
ஒரு பழமையான சக்கரம் இருந்தது.
அதில் தாமிரத்தில் பதிக்கப்பட்ட வட்டங்கள்...
ஒவ்வொன்றும் ஒரு "காலத்தைக்" குறிக்கும்.

“இது தான் கால சக்கரம்,” ஞானசேகரர் சொன்னார்.
“இதில் ஒவ்வொரு புள்ளியும் ஒரு காலத்தின் கதவாகும்.”
"இந்த சக்கரம் தான் உன்னை இங்கே இழுத்தது."

அந்தச் சக்கரத்தின் ஓரத்தில் இருந்த ஓர் சிறிய
நாதஸ்வரம் போன்ற குழலொலி - தானாகவே
முழங்கியது.

ஆனந்தனின் மனதில் ஒரு பழமையான சங்கீதம் கேட்டது.
அது அவனுக்கு தெரியாத இசை... ஆனாலும் அதிலிருந்த
சக்தி அவனை பரவசப்படுத்தியது.

“இந்த இசை தான்...
மறைந்த பாதைகளைத் திறக்கும் சாவி,”
ஞானசேகரர் மெதுவாக சொன்னார்.

அந்த இசை முழங்கும் போதெல்லாம்
குகையின் சுவர்களில் பழைய சித்திரங்கள் ஒளிர்ந்தன.

சோழ மன்னன் வீரராகேந்திரன் ஒரு அழிந்து போன நூலகம் அருகே
நிற்கிறார்.

ஆயிரக்கணக்கான பசுமைத் தொகுதிகள் - விசையுடன் பூட்டப்பட்ட
கதவுகள்.

ஒரு தங்க மணிக்கட்டு, அதை அணிந்த ஒரே ஒரு மனிதன் தான் அதைத்
திறக்க முடியும் என்று குறிப்பு.

ஆனந்தன் எதையோ உணர்ந்தான்.
அவனது ஸ்மார்ட் வாட்ச் (இப்போ பண்டைய திருத்தம் செய்யப்பட்ட
“காலக் கருவி”)
அந்த சக்கரத்தின் மீது ஒத்துக்கொண்டது.

அதில் ஒளி பரவி,

“வழி திறக்கப்படும்... ஆனால் ஒன்று மட்டும் -
நீ கடந்த காலத்தை மாற்ற முயலாதே!

அந்த வார்த்தைகள் அவனை முடிவெடுக்க வைக்கின்றன.

“நான் வரலாற்றை காப்பதற்காக வந்தவன்.
அதை மாற்ற அல்ல...”

அந்த நிமிடத்தில்,
மாற்றமடையும் இசை,
பிரமாண்ட சக்கரம் சுற்றும் சத்தம்,
அவனை அடுத்த கதவுக்குள் அழைத்துச் செல்கிறது.

முடிவு - அத்தியாயம் 3

அடுத்த கதவுக்கு அப்பால் என்ன இருக்கிறது?
சோழ மன்னனின் மறைந்த புத்தகமாளிகை உண்மையா?
ஆனந்தன் வரலாற்றை காக்கப்போகிறானா... அல்லது அதில்
சிக்கப்போகிறானா?

அத்தியாயம் 4 - தங்கமண்டபத்தின் இரகசியம்
என்று தொடரும்...

அத்தியாயம் 4:
தங்க மண்டபத்தின் இரகசியம்

மண்ணின் வாசனையோடு கலந்த அந்த இசை,
ஆனந்தனின் உள்ளத்தைக் கலங்கடித்தது.
மூச்சு திணறியவண்ணம், அவன் காலடி தடங்களை
பின்தொடர்ந்தபடி,
ஞானசேகரர் அவனை அழைத்துச் சென்றார்...

ஒரு பழமையான நெடிய மண்டபம்...
தங்கக் கம்பீரத்தில் நின்றது.

அதன் நிலத்தில் பதிக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள்,
தமிழின் மிகப் பழமையான வடிவம்.
அவற்றின் மேல் நிலவின் ஒளி விழ,
ஒவ்வொன்றும் ஒரு உயிராக உணரப்பட்டது.

“இது தான் வீரசோழனின் மறைந்த நூலகம்,”
ஞானசேகரர் மௌனமாக சொன்னார்.
“இங்கு காப்பாற்றப்பட்டிருக்கும் அறிவு...
சாதாரண மனிதன் புரிந்து கொள்ள முடியாதது.”

ஆனந்தன் அசந்து பார்த்தான்.
கண்ணின் முன் நூற்றுக்கணக்கான பனை ஓலை கையெழுத்து
அவை ஒவ்வொன்றும் ஒரு இயந்திரத்தின் வடிவ போல இருந்தன.
ஒரு ஓலைச்சுவடியின் பக்கத்தில் சில “நாட்டுப்புற கணிதக்
கோடுகள்”
அடுத்த பக்கத்தில் “நவகிரகப் படிகள் + கால சுழற்சி விளக்கம்”...

“இவங்க காலத்துல இவ்வளவு மேம்பட்ட விஞ்ஞானம் இருக்க
முடியுமா?”

அவன் மனதில் ஒரு கணக்கீடு நடந்து கொண்டிருந்தது.
அது கணிதம் அல்ல - உணர்வு

அவனை கவர்ந்த ஒரு பக்கம் -
ஒரு சிறிய தங்க கட்டை...
அதை தொட்டவுடன் அது திறந்தது.

உள் பகுதியில்:

சோழ மன்னனின் கை எழுத்து

ஒரு ஸ்கெட்ச்: அதில் ஒரு மனிதன் -
கையில் அணிந்திருக்கும் மணி கட்டு
அதே போல இருந்தது.

“நீ தான்...”

ஞானசேகரர் மெல்ல சொன்னார்.
“இந்தக் கட்டையை திறக்க முடியும் ஒரே மனிதன்.”

அந்தச் செய்தியுடன்,
மண்டபத்தின் மேல் ஒளி வெளிச்சம் பரவியது.
அதிலிருந்து ஒரு hologram போல ஒரு குரல் வெளிப்பட்டது:

> “இது வீர சோழன் பேசுகிறேன்...
எப்போதாவது, நமது அறிவு அழிந்துபோவதற்கும்,
மீண்டும் எழுவதற்குமான தருணத்துக்கும் இடையில்
யாரேனும் வருவாரென நம்பினேன்.
அவர் வந்துவிட்டார்.”

ஆனந்தன் கதறினான்...

“நான் வரலாற்றை வாசிக்க வந்தவன்.
ஆனால் இப்போ அது என்னால எழுதப்படுது...”

அந்த தங்க மண்டபம் ஒளியுடன் ஒழுங்கமைந்தது.
அதிலிருந்து வெளிவந்த ஒலி:

“நீ எழுதும் வரலாறே நாளைய தலைமுறையின் வாழ்க்கை.”

அத்தியாயம் 5:

மாறாத வரலாற்றின் வார்த்தைகள்

தங்க மண்டபம் ஒளியோடு மூடியதும்,
ஆனந்தன் தனக்குள்ளே ஒரு சுமையை உணர்ந்தான்.
அவன் கண்டதெல்லாம் வரலாறா, கனவா,
பரிசோதனையா என்பது கூட தெரியவில்லை.
ஆனால் ஒன்று மட்டும் தெரிந்தது –
இனி திரும்ப முடியாது.

ஞானசேகரர் பக்கத்தில் வந்து,
அவனிடம் ஒரு பத்து நூல்கள் கொண்ட கொடிகட்டிய பை
கொடுத்தார்.
“இந்த நூல்கள் மட்டும் தான் –
நம் காலத்தின் உண்மையை சுமக்கும் உண்மையான
சாட்சிகள்.”

அவைகள் அனைத்தும்
வந்தேமாதரம் எழுத்து, பழைய தமிழில்...
ஒரு நூலில் மட்டுமே –
ஒரு கால-வரிசை போல ஒரு அழிந்து போன
வரலாற்றின் வரிகள்.

அந்த வரிகளில் ஒன்றில் எழுதியிருந்தது:

“1046 – வீரசோழன் மறைவுக்குப் பின்,
சூரிய ஒளி மூடப்பட்ட நாள்...
அந்த நாளில் ஒரு அந்நியன் தோன்றுவான்...
அவன் கையில் மணிக்கட்டு...
அவனே கதவின் திறப்பவனும்...
கதையின் தொடர்வானும்...”

அந்த வார்த்தைகள் ஆனந்தனின் இதயத்தை
பிசைந்தன.
“அவனே” – அது யாரு?
இது ஒரு கணிப்பு மட்டும் தானா?
அல்லது காலமே இப்படி ஒருவரை உருவாக்கி விட்டதா?

அவனது நெருங்கிய தருணம்
அந்த அத்தியாயத்தில் ஆரம்பமாகிறது.
ஏனெனில், அந்த நூலின் பக்கங்களில் அவன் பெற்றோர்களின்
பெயர்கள் வந்தன.
அவன் வளர்ந்த ஊர்... அவன் படித்த பள்ளி...

“இது சாத்தியமா?”
“நான் வரலாற்றை வாசிக்க வந்தவன்...
ஆனா இப்போ வரலாறு என்னை வாசிக்குது!”

அவனது மணி கட்டு தானாக ஒளிர்ந்தது.
அதில் ஒரு புதிய வட்டம் தோன்றியது -
இது ஒரு “அடுத்த கதவின் இடம்”.

ஞானசேகரர் மெதுவாக சொன்னார்:

“இந்தப் பயணத்தில் நீ மட்டும் இல்ல,
நீ தவிர வேறு ஒருவர் கூட வந்திருக்கிறார்...”

பின்னணியில் ஓர் ஒலி - நதி ஓசை, குரல் ஒரு பெண்...

“ஆனந்தா...”

அவன் திரும்பி பார்த்தான்.

அந்த முகம்... அவன் கனவில் கூட பார்த்திராத முகம்.
ஆனால் அதில் ஒரு உணர்ச்சி -
நெடுங்காலமாக அவனைத் தேடியிருக்கிற பார்வை.

முடிவு - அத்தியாயம் 5

அந்த பெண் யார்?
அவளும் இவ்வேளையில் வந்தவரா?
அவர்களுக்குள் உள்ள தொடர்பு - காலத்தின் மேல் தீர்மானத்தை
மாற்றப்போகிறதா?

தொடரும் அத்தியாயம் 6-ல்:
“நதி ஓசையுடன் வரும் நினைவுகள்”

அத்தியாயம் 6:
நதி ஓசையுடன் வரும் நினைவுகள்

அந்த பெண் மெதுவாக நடந்தார்...
நெருங்கிய நதி ஓசையில் அவளது அணைதுடிப்பு கூட
கேட்கும் அளவுக்கு அமைதி.

ஆனந்தனின் கண்கள் திரையிலான நினைவுகளைப் போல
மங்கின.

அவளது முகம் - அவனுக்கு புதிதாக இருந்தாலும்,
அதிலிருந்த அமைதியும் அழுத்தமும்,
அவனை ஏதோ ஒரு பழைய சாயலில் தூண்டின.

"நீங்க...?"

அவள் மெதுவாக நிமிர்ந்து பேசினாள்:

“நான்... மாயூரி.”

“நானும் உன்னைப் போலவே... இந்தக் கதவின் அழைப்பைத்
தொடர்ந்தவள்.”

“ஒரு வேளை... இன்னொரு காலத்திலிருந்து...”

அவளது கையிலும் ஒரே மாதிரியான மணிக்கட்டு.
அது ஆனந்தனுடையதைப் போலவே ஒளிர்ந்தது.
இரண்டுமே ஒரே நிகழ்வுக்கு இணைந்து ஒளிர,
அந்த இடம் முழுவதும் ஒளிச்சுழற்சி பரவியது.
நதி ஓசை கூட அந்த ஒளியோட கலந்து ஒரு இசை போல
கேட்டது.

ஞானசேகரர் அருகில் வந்து:

“இவர்கள் இருவரும்...

ஒரு காலத்தின் இரண்டு முனைகள்.

ஒன்றாய் சேர்ந்தால் தான் கதவு முழுமையாக திறக்கும்.”

மாயூரியின் கண்களில் கண்ணீர்:

“நான் எப்போதோ இவனை பார்த்திருக்கிறேன்...
ஆனாலும் எங்கு தெரியவில்லை.”

“அவனோ, என்னை மறந்திருப்பான் போல.”

அவள் காட்டினாள் ஒரு ஓலைச்சுவடி -
அதில் ஒரே ஓர் வரி:

“இரு காலங்களும் ஒன்று சேர்ந்தால்,
மறைந்த வீர சுடர்கள் மீண்டும் ஒளிர்வார்கள்.”

அந்த வார்த்தையுடன்,
மண்டபத்தின் வழி ஒரு நதிக்கரையில் இருவரும் அழைத்துச்
செல்லப்பட்டனர். அங்கிருந்தது:

ஒரு சின்னக் கோபுரம்

ஒரு ரகசிய இசை நுழைவாயில்

அதன் மீது எழுதப்பட்ட வாசகம்:

“அனைத்தெழும் இசைதான் காலத்தின் உணர்வு.”

அந்த இசையை இசைக்கும் போது,
மாயூரி ஒரு சின்ன பாட்டைப் பாடினாள் -
அது ஆனந்தனுக்கு புதிதாய் இருந்தாலும்...
அவனது மனதுக்குள் ஓடிக்கொண்டிருந்த பழைய ஞாபகம்
அதை ஒத்துப் போனது.
அது அவனது அம்மா சிறிய வயதில் பாடிய ஒரு லாலாபாட்டு.

ஆனந்தன் கதறினான்:

“இது எப்படி சாத்தியம்?
நீங்க யாரா இருக்க முடியுமா... என் குடும்பம்...”
மாயூரி -
ஒரு நிமிடம் அசையாமல் நின்றாள்.
அவள் கண்ணில் மட்டும்...
காலத்தின் கதவுக்கு ஒரு பதில் இருந்தது.

முடிவு - அத்தியாயம் 6

மாயூரி யாரா இருக்க வாய்ப்பு?

ஆனந்தனின் குடும்ப வரலாற்றுடன் சம்பந்தமா?

இருவரும் சேரும்போது திறக்கும் கதவின் ஆழம் என்ன

அத்தியாயம் 7:

ஒளியின் அடியில் மறைந்த இருள்

மண்டபத்தின் கீழ் ஒளிரும் நதிக்கரையில்,
ஆனந்தனும் மாயூரியும்
அந்த ரகசிய கோபுர வாசலை நோக்கி நடந்தார்கள்.

மாயூரி, கைப்பிடிக்க “சிறிது தயக்கம்”...
ஆனந்தன் மனதில் ஒரு அவதானிக்க முடியாத ஈர்ப்பு.
அது உணர்வா? நினைவா? காலத்தின் சுழற்சியா?

அந்த கோபுரத்தின் வாசலில்,
ஒரு பழைய உரை நிழலாய் தெரிந்தது:

> “ஒளியில் நின்று பார்க்கும் போது
நிழல் தான் உண்மையை சொல்வது.”

அந்த வாசகம், அவர்களைச் சுற்றிய ஒளியை
மறைவான இருண்ட பிம்பங்களாக மாற்றியது.

ஞானசேகரர் தூரத்தில் இருந்து கேட்டார்:

“இந்த இடம்... உங்கள் இருவருக்கும் சோதனை இடம்.
இங்கே ஒளி நிஜமல்ல...
நிழல் தான் உண்மை.”

அந்த கதவின் உள்ளே நுழைந்ததுமே,
இருவரும் தனித்தனியே அறைகளில் விழுந்தனர்.

அந்த அறைகள் உணர்வுகளை சோதிக்கும் அறைகள்.
ஒவ்வொரு ஒளிக்கும் பின்னால்,
அவர்களது மர்மங்கள் நிழலாக நின்றன.

ஆனந்தன் அறை:

அங்கு ஒரு நிழல் மனிதர்.
அவனுக்கு தெரிந்த முகம்... அவனது தந்தை!
“நீ எப்போதுமே உண்மையைத் தேடியாய்...
ஆனா என்னை புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்ததில்லை.”
“இப்போ நீ காலத்தின் கதவைத் திறக்கிறாய்...
ஆனா உன் வாழ்க்கையின் கதவைத் திறந்ததா?”
அந்த வார்த்தைகள்...
ஆனந்தனின் மார்பை கிழிக்கின்றன.

மாயூரியின் அறை:

ஒரு சிறிய பெண் - சுவற்றில் விளையாடுகிறாள்.
அவள் கண்களில் தாயைப் பார்ப்பது போல பாசம்...

மாயூரி கண்ணீர் விட்டாள்:

“இவள் யார்? ஏன் என் இதயம் துடிக்குது?”
அவள் ஏன் இங்க இருக்கிறாள்?
இது ஒரு ஞாபகம்... அல்லது ஒரு எதிர்காலம்?

இருவரும் தனித்தனியே வெளியில் வந்ததும்,
கோபுர வாசல் மீண்டும் ஒளிர்ந்தது.
அதில் ஒரு புதிய எழுத்து:

“மறந்ததை ஏற்கும்போது தான்,
வரலாறு உன்னை விடுதலையாக்கும்.”

அந்தக் கதவின் கீழ்
ஒரு புதிய “சுழற்சி வரைபடம்” தோன்றியது -
அது நேரடியாக திருவையாறு நோக்கி இருக்கிறது.
அங்குதான் சோழ மன்னனின் மறைந்த மரபுத் தளையம்
இருக்கலாம் என்று தெரிகிறது.

முடிவு - அத்தியாயம் 7

அந்த உணர்ச்சி சோதனை என்ன சொல்ல வந்தது?
திருவையாற்றில் என்ன ரகசியம் காத்திருக்கிறது?
உண்மை வரலாறு தெரிய வரும் நேரமா இது?

அத்தியாயம் 8 - திருவையாற்றில் இசை அழைக்கும் தருணம்
என்று தொடரும்...

அத்தியாயம் 8:

திருவையாற்றில் இசை அழைக்கும் தருணம்

திருவையாறு, அந்த புனித மண்...

நதிக்கரையில் இசை போல ஒலிக்கும் காற்று,

மணல் துகள்களில் வாசம் கொண்ட சாகித்யம்.

அங்குதான் ஆனந்தனும் மாயூரியும் வந்தடைந்தார்கள்.

“இது ஒரு சாதாரண ஊரல்ல,”

ஞானசேகரர் சொன்னார்,

“இங்க தான் வீரசோழன் தன் இறுதிக் காலத்தில்

‘காலச் சின்னங்களை’ பதித்து வைத்தார்.”

“அதைத் திறப்பது – இசையின் மூலம் மட்டுமே சாத்தியம்.”

இசை இல்லாத கதவு

அவர்கள் சென்ற இடம் –

ஒரு பழைய மடம்.

அதன் மையத்தில் ஒரு கோயில் போன்ற கட்டிடம்,

அதற்குள் ஒரு வெற்று இசை அரங்கம்.

அந்த இடத்தில் ஒரு கட்டை மேலே எழுதியிருந்தது:

“மனமோடு இசை எழும்பும் போது,

காலமும் அதைக் கேட்டுக்கொள்கிறது.”

மாயூரி ஒரு வாத்தியத்தை தொடக்கிறாள் –

வீணை. அவள் வீணையின் ஒலி,

பழைய சுவர்களில் பதிக்கப்பட்ட ஒலி சதுரங்களைக் கிளப்புகிறது.

ஒவ்வொரு சுரத்திலும்,

ஒரு குறிப்பு வெளிவருகிறது .

அவை சேரும்போது:

“கால ஒத்திசைவு”

ஆனந்தன் இதற்கிடையில்...

நிழலாய் தோன்றும் ஒரு மனிதனை பார்கிறான்.

அவன் முகம் சோழ மன்னனோடு ஒத்துப்போவது போல...

அவன் சொல்லும் ஒரே வார்த்தை:

“காலத்தின் கதவுகள் இசைக்கே வளைவதில்லை...

உணர்வுக்கே தான்.”

“நீ இருவரும் ஒன்றாய்ப் பாட வேண்டும்.”

இருவரும் சேர்ந்து பாடும் தருணம்:

மாயூரியின் வீணை...

ஆனந்தனின் குழந்தைப் பருவ குரல் ஞாபகம்.
அந்த ஒலி கலந்து வரும்போது –
கோபுரத்தின் மேலே இருந்த கால சக்கரம் சுழலத்
தொடங்குகிறது.

அதில் ஒரு புதிய வட்டம் உருவாகிறது.
அது ஒரு தங்கச் சிற்பமாக மாறி கீழே விழுகிறது.

அதில் எழுதப்பட்டிருப்பது:

“நானை பிறக்கும் முடிவுகளுக்குள்,
இன்றே பதியப்பட்ட பதில் இருக்கிறது.”

அந்த சக்கரத்தை பிடிக்கும்போது,
மாயூரியின் கண்ணில் ஒரு ஒளி மின்னுகிறது.

அவள் மெதுவாக சொல்கிறாள்:

“ஆனந்தா... இது தான்...
நான் காண வேண்டிய காலம் இல்லை...
நீயும் நானும் சேர்ந்தே உருவாக்க வேண்டிய காலம்.”

முடிவு – அத்தியாயம் 8
சக்கரத்தின் ரகசியம் என்ன?
உண்மை வரலாற்று முடிவை இருவரும்
மாற்றப்போகிறார்களா?
தங்கச் சிற்பம் எதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது?

அத்தியாயம் 9:
காலத்தின் கடைசி சுழற்சி

திருவையாற்றில் இரவில்,
மண்ணும் விண்மீன்களும் ஒரே நேரத்தில் அசைந்தன.
மாயூரி வீணையின் ஒலியோடு,
ஆனந்தனின் மனதின் மௌனமும் கலந்தது.

சக்கரம்,
அவர்கள் கையில் ஒளிர்ந்தபடி சுழன்றது.
அது நேரடியாக ஒரு இடத்தை காட்டியது –
தஞ்சை பெருவுடையார் கோயில்.

ஞானசேகரர் நெஞ்சை பதைத்தபடி சொன்னார்:

> “இது தான்... கடைசி கதவு.
இதைத் திறக்கும்போது,
நீங்க முடிவு எடுக்க வேண்டிய நேரம் வந்துடும்.”

தஞ்சை பெருவுடையார் கோயிலில்:

அவர்கள் இருவரும் இரவில் அந்த கோயிலுக்கு வந்தனர்.
பரந்த மண்டபம், வெறும் நிலா ஒளியுடன் ஒளிர்ந்தது.
கோயில் சுவரில் ஒரு முக்கிய குறி:

“இங்கு முடியும் எல்லா வரலாறும்,
இங்கிருந்தே பிறக்கிறது.”

அந்த இடத்தில்...
மண்டபத்தின் நடுவே ஒரு வெளுத்த கோல் இருந்தது.
அதன் மீது கைவைத்தவுடன்,
மாயூரிக்கும் ஆனந்தனுக்கும் ஒரே நேரத்தில் ஃபிளாஷ்பேக்
தோன்றியது:

வீரசோழன் இறுதிக் காலம்

நூலகம் அழிக்கப்படுவது

ஒரு தங்கக் கோப்பை காப்பாற்றி வைக்கப்படும் காட்சி

சக்கரம் அந்த கோப்பையை சுட்டிக்காட்டுகிறது.

ஆனந்தன் அதைப் பிடிக்க முயன்ற போது,
சுற்றி மாறிய காட்சிகள் அவனை மயக்கமடையச் செய்தன:

அவன் தந்தை சிறுவயதில் சொல்லிய பழமொழிகள்

மாயூரியின் கைபிடித்த மௌனம்

ஸ்மார்ட் வாட்சில் ஒளிரும் “மறுபக்கம்?” என்ற எழுத்து...

மாயூரி நிமிர்ந்து சொன்னாள்:

“இது ஒரு சுழற்சி ஆனந்தா.
நீ இதை மாற்ற முடியாது –
ஆனா தயாராக முடிவெடுக்க முடியுமா என்பது தான் முக்கியம்.”

மூன்று தேர்வுகள்:

1. காலத்தை மாற்ற - வரலாற்று கொள்கையை அழிக்க
2. காலத்தை மாற்றாமல் - வரலாற்றை இருக்க வைக்க
3. ஒரு புதிய வழியை உருவாக்க - இரண்டுக்கும் இடையே

ஆனந்தன், மூச்சை இழுத்து,
மாயூரியின் கையை பிடித்தவண்ணம்,
முன்னே சென்று...

“நான் வரலாற்றை மறுபடியும் எழுதமாட்டேன்...
ஆனா அதை மீண்டும் உணர வைக்கிறேன்.”

அந்த வார்த்தையோடு,
சக்கரம் முழுவதுமாக ஒளிர்ந்தது.

தஞ்சை கோயில் முழுக்க
ஒளியும் இசையும் பரவியது.
பழைய சுவர்கள் பேச ஆரம்பித்தன...

“இப்போது ஆரம்பமாகிறது...
புதிய வரலாறு.”

முடிவு - அத்தியாயம் 9

ஆனந்தனின் முடிவு என்ன மாற்றம் கொண்டு வரப்போகிறது?
அவர் எடுத்த "மூன்றாம்" வழி - வரலாற்றை காப்பதா, அல்லது
புதியது தோற்றுவதா?
மாயூரி மற்றும் சக்கரத்தின் பின்விளைவுகள் என்ன?

அத்தியாயம் 10:
புதிய நாளின் முதல் ஒலி

தஞ்சை கோயிலின் நிழலில்,
மாயூரி வீணையை கீழே வைத்து,
அவளது கண்களில் ஒளி + அமைதி கலந்து இருந்தது.

ஆனந்தன் கையில் அந்த சக்கரம் மெதுவாக சுழன்று கொண்டிருந்தது.
அதிலிருந்த ஒலி:

“நீ எடுத்த முடிவு,
ஒரு காலத்தைக் காக்கும்...
இன்னொரு காலத்தைக் உருவாக்கும்.”
காலவரை நிறுவப்பட்டுள்ளது
ஒரு புது விளக்கம் -
காலமுறிவு ஏற்கனவே நடந்தது.
ஆனந்தன் மற்றும் மாயூரியின் பயணம் தான்,
அதை படிப்படியாக மீண்டும் ஒழுங்குபடுத்தியதாம்.

ஞானசேகரர் இப்போது ஒரு புது மனிதராக மாறி நின்றார்.
அவரது உடை, மொழி - எல்லாமே
மிக பழமையான சோழ வம்ச ஒப்பனை.

அவர் மெதுவாக சொன்னார்:

“நான், இந்தக் காலத்தின் காவலன்...
ஆனால், நீங்க தான் அதற்கு உயிர்.”

சக்கரத்தில் ஒரு ரகசிய “பிளவு” ஏற்படுகிறது:

1. ஒன்று - துணிந்த ஆனந்தன் வைத்த முடிவு:
வரலாறு இருக்கிறபடி இருக்கட்டும் - ஆனால் மறக்கப்படக்கூடாது.
2. இன்னொன்று - மாயூரி, ஒரு புதிய தொடர்ச்சி...
இசையின் வழி நம் காலத்துக்கே புதிய வடிவம்.

அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து,
அந்த இரு முடிவுகளையும் ஒன்றிணைக்கும் மூன்றாவது பாதையை
உருவாக்குகிறார்கள்:

“உண்மையை மறைக்காமல்...
அதைப் புரிந்துகொண்டு வாழும் ஒரு புதிய காலம்

புதிய நாள்

அடுத்த நாள் காலை...
தஞ்சை கோயிலின் மேல் சூரிய ஒளி விழுகிறது.

ஆனந்தன், மாயூரி - இருவரும் ஒரு பழைய
பள்ளிக்கூட வாசலில் நின்று:

குழந்தைகளுக்கு பேசுகிறார்கள்,

சோழ வரலாற்றை உணர்ச்சி செய்கிறார்கள்,

காலப்பயணம்-னு சொல்லாம, அதன் உணர்வை
கொண்டுபோகிறார்கள்.

மாயூரி, முடிவில் சொல்லுகிறாள்:

“காலத்தின் கதவு மூடப்படலாம்...
ஆனால் உணர்வுகளுக்கான கதவு
என்றும் திறந்தே இருக்கும்.”

முடிவு - அத்தியாயம் 10

வரலாறு மீட்கப்பட்டது.
உண்மை மறைக்கப்படவில்லை.
ஆனந்தனும் மாயூரியும் - ஒரு புதிய காலத்
தலைமுறையின் விதைகள் விதைத்துவிட்டனர்

அத்தியாயம் 11:

மறைந்த ஒலியின் மீள்பிறப்பு

தஞ்சை கோயிலின் நிழலில்,
சக்கரம் மெதுவாக மெலிந்து கொண்டிருந்தது.
அதன் ஒளி குறைய ஆரம்பித்து விட்டது...
ஆனால் அதன் அதிர்வு மட்டும்
மண் வரை அழுத்தமா பதிந்தது.

மாயூரி,
மௌனமான முகத்துடன் வீணையை சுற்றிச் சென்றாள்.
அந்த வீணையின் பக்கத்தில் ஒரு பழைய பட்டயம்:

“இசை நிறைவடையும் இடத்தில் தான்,
புதிய சுழற்சி தொடங்கும்.”

ஒரு மறைந்த நினைவு மீளுகிறது...

ஆனந்தன் கீழே அமர்ந்தவாறே,
அவனது மணிக்கட்டு சுழன்று ஒரு மின்னணுக் குறிப்பு
காட்டியது.

அதில் வந்தது -
அவன் தாயாரின் கையெழுத்து.
அவன் வாழ்க்கையில் ஒருபோதும் காணாத ஒரு கடிதம்.

“இனிமேல் நீ கையால் எழுதும் வரலாறே
உன் உணர்வுகளின் பிரதிபலிப்பா இருக்கட்டும்...
உண்மையை மறைக்காதே... நினைவில் வைக்கவும்
மறக்காதே.”

அவன் கண்களில் நீர் வடிந்தது.

மாயூரி, அருகில் வந்து அவனது தோளில் கை வைத்தாள்.
அவள் கண்களிலும் தெளிவும், வலியும் கலந்து இருந்தது.

“நம்ம பயணம் ஒரு முடிவுக்கு வரல...
அது ஒரு புதிய பயணத்தை உருவாக்கிறது.”

கடைசி “சுழற்சி வாசல்” திறக்கிறது

கோயிலின் கீழ்தட்டில்,
அந்த சக்கரத்தின் ஒலி ஒரு கடைசி இசையை எழுப்புகிறது.

வெறும் காற்று போல அது ஓடுகிறது...
அதிலிருந்து ஒரு மிகப் பழைய குரல் கேட்கிறது.

“நீங்கள் செய்தது, வரலாற்றை மாற்றுவது இல்ல.
அது நம் நினைவுகளால் வாழ வைப்பது.”

அந்த வார்த்தையுடன்,
மண்டபத்தின் நிழல் ஒளியாக மாறுகிறது.

காலத்தின் கதவு... முடிவடைகிறதா?

இல்ல.
அது... “தற்காலிகமா மூடுகிறது.”

ஞானசேகரர்,
அவர்களிடம் கடைசி வார்த்தை சொல்கிறார்:

“நீங்கள் தான் காலத்தின் கதவுக்கு தேடிய மறைந்த ஒலி...
இப்போ அந்த ஒலி மீண்டும் பிறந்திருக்கு.”

மாயூரி - வீணையை இறுதியாக தொட்டு,
புதிய பாடலை இசைக்கிறார்.

அந்த இசையில்...
காணாமல் போன எல்லா பிம்பங்களும்...
மறைந்த சோழ சின்னங்களும்...
மெதுவாக ஒளிக்குள் கலந்து விடுகிறது.

முடிவு - அத்தியாயம் 11

உண்மை ஒலி மீண்டும் பிறந்தது
கதையின் “உணர்ச்சி முடிச்சு” தீர்க்கப்பட்டது
ஆனந்தன் மற்றும் மாயூரி...
இனி வரலாறு படைக்கும் முன்னிலை அடைந்தார்கள்

அத்தியாயம் 12:

இறுதி வாசல் திறக்கும் தருணம்

தஞ்சை கோயிலின் மேல் சூரிய ஒளி கதிர்
விழுந்தது.

அந்த ஒளியில் ஆனந்தன் - வெறுமனே நின்றான்.

அவன் கையில் சக்கரமில்லை...

மாறாக, அவனது உள்ளத்தில் ஒரு புதிய ஒளி.

மாயூரி,

அவனது பக்கத்தில் மெதுவாக நடந்தாள்.

அவளது கண்ணில் சாந்தியும், சிற்றஞ்சலியும்

கலந்து இருந்தது.

“இனி நம்ம பயணம் வெளியில் தான் தொடரும்
ஆனந்தா...”

“காலம் நம்மைச் சுற்றியிருக்கலாம்,

ஆனா நம்ம மனம் தான் வரலாற்றை சுட்டிக்காட்டும்.”

ஒரு புதிய வழிப்பாடு...

ஞானசேகரர்,

பழைய சோழ வம்ச முத்திரையை ஆனந்தனிடம்

கொடுத்தார்.

“இது ஒரு சின்னம் அல்ல...

இது உன் நினைவை, உன் கடமையை

நினைவுறுத்தும் ஓர் உண்மை.”

“நீ வரலாற்றின் வாசல்களை மூடவில்லை...

திறந்தவனாய் நிற்கிறாய்.”

நவீன காலம் - வேருடன் வாழும் வழி

2025 - திருச்சி

தஞ்சையில் தற்போது ஒரு புதிய “வரலாற்று பயண
மையம்” திறக்கப்பட்டுள்ளது.

மையத்தின் தலைவராக - ஆனந்த் குமரன்

சாராள மாயூரி - இசை ஆய்வாளர்

அவர்கள் உருவாக்கியது:

குழந்தைகள் மற்றும் இளைஞர்களுக்கான கால

பாரம்பரிய ஆய்வகம்

பழைய சோழ ரீதிகளுடன் விளக்க நிகழ்வுகள்

தமிழ் மரபுக்கே ஒரு மீளஉணர்வு

இறுதிக் கடிதம் - ஆனந்தனிடமிருந்து
“நான் இந்த பயணத்தில் தேடியது - ஒரு நிஜம்.
ஆனால் நான் கண்டது - ஒரு உணர்வு.
காலத்தின் கதவு எனக்குள் இருந்தது,
அதைத் திறந்தவுடன்
எல்லா கதைகளும் உயிர் பெற்றன.
- ஆனந்த்
இறுதி வரிகள்:

மாயூரி வீணையை மீண்டும் தட்டி பாடுகிறாள் -
இந்த முறையிலோ, அந்த இசை பழைய
சத்தமல்ல...

அது நவீன தேடலுக்கு வழிகாட்டும் ஒரு புதிய
சத்தம்.

காலத்தின் கதவு- பாகம் 2
இரண்டாம் வாசல்
கதைக்களம் தொடரும்

முடிவுரை - காலத்தின் கதவு

காலம், மனித வாழ்க்கையின் ஒரே நிலைதான்... ஆனால்
அதில் ஒவ்வொருவரும் தனித்துவமான பயணம்
மேற்கொள்கிறோம்.

"காலத்தின் கதவு", இந்த நாவல், அந்த பயணத்தை
உணர்வோடு விவரிக்கிறது.

அது வெறும் காலப் பயணம் கதை அல்ல - அது நம்
நினைவுகள், மரபுகள், மற்றும் நம் அடையாளம் குறித்த
ஒரு தேடல்.

ஆனந்தனின் தேடல் - ஒவ்வொரு வாசகரின்
மனதிலுள்ள பழைய வலிகளை, மறந்த கனவுகளை,
மறைந்த இசையை மீட்டெடுக்கிறது.
மாயூரியின் இசை - அந்த தேடலுக்கு உயிர்
கொடுக்கிறது.
ஞானசேகரரின் வரலாறு - நம் கடந்த காலத்தின்
உயிரோட்டமாய் உரையாடுகிறது.

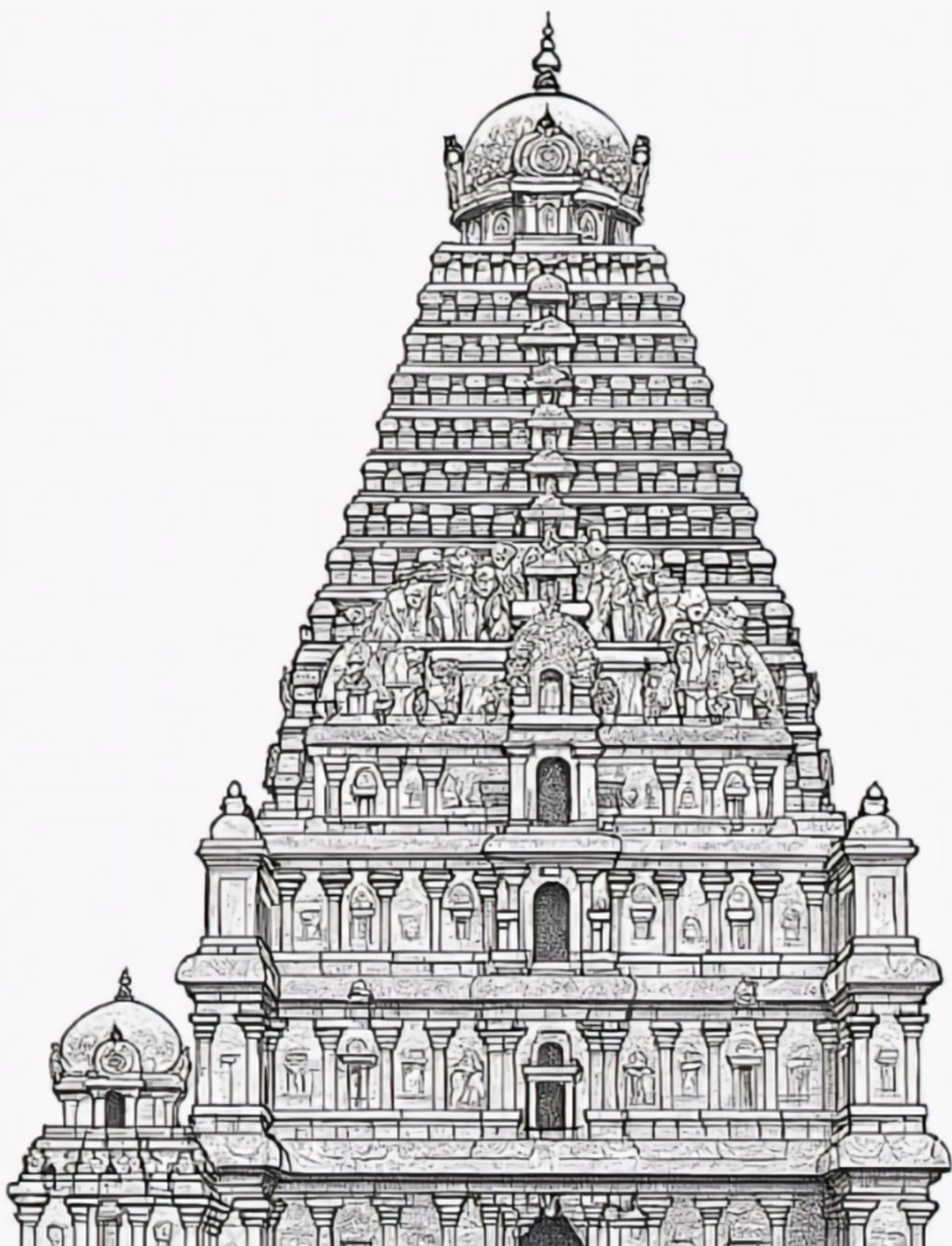
இந்த கதையின் முடிவில்...
ஒரு கதாபாத்திரம் தான் வென்றதாக இல்ல;
ஒரு தலைமுறை, ஒரு மொழி, ஒரு உணர்வு தான் உயிர்
பெற்றதாகும்.

“காலத்தின் கதவு” மூடப்படலாம்...
ஆனால் வாசகர் மனதிலேயே அது திறக்கின்றது.
ஒவ்வொரு வாசகனும், இந்த கதையின் ஒரு பக்கம் தான்

-
அவர்கள் நினைவுகளோடு, அந்த கதவைத் தாண்டிச்
செல்லும் சக்தியுடன்.
இதுதான் முடிவுரை...
ஆனந்தன் & மாயூரியின் பயணத்தின் மறைந்த ஒலியாக
நம்மக்களுக்காக எழுதப்பட்ட நிஜம்.

கௌதம் ராஜா
“கதை முடிவடையும்... ஆனால் அதின் தாக்கம் -
காலமட்டும் தீர்த்துவைக்கட்டும்!”

வருவீசை புனலை கற்றை சீறை போல்
ஒருவன் தாங்கிய பெருமை

நேரம் சிலருக்கே கதவை திறக்கும்

ஒரு சோழனின் காலத்தில்
விழித்தவன்,
ஒரு இசையின் வாசலில்
நின்றவன் ,
அவர்களது பயணம் தான்
இந்தக் கதை!

‘காலத்தின் கதவு’

என்பது வெறும் கதையல்ல
அது மரபும், அறிவியலும், உணர்வுகளும் கலந்த
நேரப் பயணம்.

ஆனந்தன் எனும் தமிழ் வரலாற்று
ஆராய்ச்சியாளன்,
ஒரு மர்ம ஓலைச்சுவடியின் வழியாக சோழனாடில்
விழிக்கிறான்.

மாயூரியின் இசை, ஞானசேகரரின்
வழிகாட்டுதல்...

இவை எல்லாம் சேர்ந்து, இன்றைய நம்மை
நேற்றைய வரலாற்றுடன் இணைக்கும் கதவாக
வெளிப்படுகின்றன.